

ZAHRA NIČÍ

in.ihned.cz/zahranici

Durmitor

Padesát vrcholů a horská oka

→ V nabídkách sportovnějších cestovních kanceláří mířících na Balkán tohle krásné pohoří většinou nechybí. Snad proto, že Čechům připomíná Tatry. Holé vrcholky Durmitoru se šplhají k nebi do výšky přesahující dva a půl tisíce metrů. Na zelených pastvinách o něco níže se pasou ovce. Korunu idyle nasazují ledovcová jezera zrcadlící se vysoko ve skalách. Národní park Durmitor zahrnuje vedle nejvyššího černohorského pohoří i kaňon řeky Tary (viz Tara). Jediněná příroda Durmitoru a Tary byla v roce 1980 zařazena na seznam světového dědictví UNESCO. Vedle běžných zvířat jako zajíci, srnky a lišky tu žijí i vlci či medvědi. V nepřístupných skalách lze vidět kamzíka a na obloze horského orla.

Nejlepším místem, odkud se vydat za poznáváním velehor, je městečko Žabljak. Nachází se ve výšce 1450 m, díky čemuž se kdy si pyšnilo primátem nejvýše položeného města v Jugoslávii. V zimě sem jezdí lyžaři, v létě milovníci pěší turistiky. Samotné městečko je odpudivou směsí socialistických betonových staveb, ale už 3 km od centra dojdete po lesní asfaltce k prvnímu a nejbližšímu durmitorskému jezeru, Černému. A nad ním vystupují první skály.

K ostatním jezerům je nutné se vydat na túru. V Durmitoru je jich celkem 18, většinou

FOTO: MONTENEGRO TOURISM

Pod skalními velikány Durmitoru se pasou stáda ovčí.

ledovcového původu. Dodnes se jim říká „horská oka“, jak je v 19. století nazval místní vědec. Na ploše 400 km² je tu skoro pade-

sát hor s výškou přes dva tisíce metrů. Nejvyšší, Bobotov kuk (2523 m), lze od Černého jezera zdolat snadno za pět a půl hodiny.

Tara

Jeden z nejhlubších kaňonů Evropy

Z durmitorské náhorní plošiny spadají stěny pěkně rychle dolů. Místy se skály ze zalesněných srázů spouštějí o tisíc metrů a na dně úzkého kaňonu svírají modrou divokou řeku. Tyto dech beroucí scenérie lze vidět v kaňonu Tara. A vlastně tak trošku i zažít, peřeje stejnojmenné řeky slouží k nejoblíbenějšímu adrenalinovému dobrodružství v Černé Hoře – raftingu na Taře.

Řeka, tvořící severní hranici Durmitoru, je se svými 150 km nejdelší v zemi. Až k městečku Mojkovac teče Tara klidnější krajinou,

pak se skály sevrou a vytvoří jeden z nejhlubších kaňonů Evropy (často se dočtete, že úplně nejhlubší). A řeka zdivočí. Peřeje, silný proud, kaskády, malé vodopády. Srázy porostlé borovicemi, na nichž se udrží jen divoké kozy, v jednom úseku klesají dokonce do neuvěřitelné hloubky 1300 m.

Symbolem spjatým s Tarou je mohutný obloukový most při silnici, která pak stoupá do Žabljaku. Byl postaven za pouhé dva roky před druhou světovou válkou. Neušel zničení. Ale už v roce 1946 stál znovu v délce 154 m vypínající se 135 m nad Tarou. A právě u mostu začíná většina raftových plaveb po řece, která má poetickou předzvěstku Slza Evropy.

Lovčen a Cetinje

Dávná sláva Černé Hory

Klikatícími se serpentinami dojedete z Koturu vzhůru až do pohoří Lovčen, které se zdvihá nad koncem Boky Kotorské a vytváří stejnojmenný malý národní park. Mnohem víc než horská příroda ale poutá pozornost návštěvníků neobvyklý monument posazený přímo na vršku Jezerski vrh (1660 m). Z dálky viditelné kamenné mauzoleum vzdává věčný hold černohorskému národnímu hrdinovi, básníkovi a politikovi, Petaru II. Petro-

FOTO: MONTENEGRO TOURISM

Mauzoleum básníka Njegoše přímo na vrcholku hory v NP Lovčen.

viči Njegošovi. Zahraniční turisté ovšem spíše ocení neuvěřitelný kruhový výhled, který obsáhne podstatnou část celé země.

Další připomínkou někdejší slávy Černé Hory je městečko Cetinje, kam se z Lovčenu spustíte autem za půl hodiny. Někdejší metropole a po staletí kulturní i duchovní centrum nabízí zajímavé reprezentativní stavby z druhé poloviny 19. století, byť většinu dnes trochu zašlých.

Za pozornost stojí i dvě církevní stavby: kostel, jehož plot tvoří hlavně ukořistěných tureckých pušek, a pak Cetinjský klášter, někdejší sídlo místních vládců. V komplexu lze vidět i mnišské cely zbudované ve skalách.